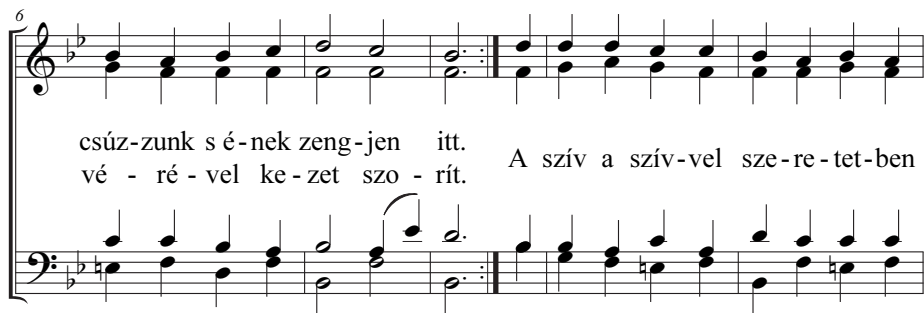

114. Ez együttlétben...

1. Ez e - gyütt - lét - ben mi a - zért i - dő-zünk, Hogy el - bú -
Az el - vá - lás - nak ó - rá - já - hoz ér-tünk, Test-vér test-

csúz-zunk s é - nek zeng-jen itt. A szív a szív-vel sze-re-tet-ben
vé - ré - vel ke-zet szo - rít.

11 dob - ban: Krisz-tus-ban hí - ven él - je - tek mind-nyá - jan!

2. Mi frigyre léptünk s éltünk itt meghitten, Sok örömtelt órát töltöttünk el;
A szív hű testvérszívre talált itten, S lelkünk Istenhez emelkedett fel;
Az Úr dicsőségére énekeltünk, A lelkek királyával örülhattunk.
3. A szeretet ím azért él szívünkben, Mert Megváltónk parancsolta nékünk,
Hogy mindnyájan ezt gyakoroljuk híven, És ha kell, áldozzuk fel életünk.
Ki értünk kereszthalált túrt, és vézgett, Szeretve befogad a mennybe minket.
4. Ó, testvérek, már itt a búcsúóra, És elköszönünk: Isten veletek!
Mi búcsúzunk, de visszajövünk újra, És ismét köszöntünk majd titeket;
Mi akkor szívből egymásnak örvendünk, Krisztusban hogy megmaradt szeretetünk.

5. De hogyha Isten másképpen végezne, Ha többé itt egymást nem láthatjuk,
Ha éltünk vége hamarabb is jönne, Mint magunk gondoljuk és várhatjuk:
Ó, akkor Isten mennybe vigyen minket, Hol ismét együtt zengjük énekünket.
6. Ó, testvérek, hát kezetek nyújtsátok, Ti, drágák, búcsúszavunk vegyétek;
Az Úr bocsásson boldog véget rátok, Isten veletek, kedves testvérek!
Mindnyájan ama tájak felé nézünk, Ahol majd a Báránnyal együtt élünk.
7. Mi elmegyünk, búcsúszavunk vegyétek, És Megváltónkhoz hűk maradjatok;
A szent ígét ti el ne feledjétek, Az nekünk mindenünk, mint tudjátok;
Ne forduljatok hát az ellenséghez, Hűk maradjatok Krisztus ígéjéhez!
8. Tehát vegyétek itt búcsúszavunkat, Talán utolszor szorítunk kezet;
És tekintsük Megváltónkat s Urunkat, Nézzünk útjára, mely mennybe vezet,
Hol együtt zengünk egy szívvel és szájjal; Jézus kegye legyen mindnyájatokkal!

115. Az Isten fegyvereit...

Előző énekre.

1. Az Isten fegyvereit felöltésétek, Mert harcban, küzdelemben oltalmaz;
Az ember szíve olyan könnyen téved, S az ellen támadása oly ravasz;
Mert harcot vívunk nemcsak testtel, vérrel, Hanem a gonoszság ama lelkével.
2. Ölts mellvasat majd a gonosz napokban, Mikor a sötétség lelke kiált;
Hogy az ellent legyőzhessed a harcban, Kérd az Urat s erővel Ő megáld;
Az igazság legyen fegyverül néked, S az Úr világa fogjon körül téged!
3. A hitnek pajzsát mind felragadjátok, S örökké tartsátok e kincset meg;
Ha tüzes nyíl is zúdul majdan rátok, Akkor e pajzs a tüzet oltja el!
Az üdvösségnek sisakját hordjátok, S a Lélek fegyverét is forgassátok!
4. Az Úr Istent most hű szívvel kérjétek, Szüntelen hozzá fohászkodjatok,
Mert erősen kell állnunk, ó, testvérek, S ki Krisztus által áll, az lesz boldog.
Ha ezer tüzes nyíl zúdul is rája, Őt soha le nem győzik – mindhiába!
5. Az út ismert, mit megmutatott néktek, Ki érettünk hordozta keresztjét;
A vére hullott, ezért szeressétek Jézust, ki meghalt üdvösségünkért;
Őt hallgassátok, égi trónusáról Igéje miként szól most önmagáról:
6. – Az út vagyok, az igazság és élet, Ki bennem hisz, az soha meg nem hal. –
E szót értsétek, melyet adott néktek, Mert szava nekünk szól és róla vall;
Ez balzsamot önt szívünk mély sebére, S gyógyulást ad a boldog öröklétre.

Öltözzétek fel az Istennek minden fegyverét.

Efézus 6:11.